

Zprávy z České

Vzpomínáme na konec války u naší obce

Jaro je v plné síle, rozkvetlé stromy omamně voní, vlhké večery vybízejí k romantickým procházkám... v takové atmosféře doznívá válka, a nejen doznívá – teprve v plné síle ukazuje, co umí! Vždyť jakkoli protektorátní doba plná zastrašování, zavírání a popravování byla krutá, s blížící se frontou se srovnávat nedá. Co nás čeká? Kam se ukrýt? Nikdo nevěděl, jak těžké u nás budou frontové boje, kudy povede jejich hlavní linie, jak dlouho budou trvat. I v naší obci cítili lidé potřebu ukrýt se. Někteří opouštěli své domovy, které jim oprávněně připadaly jako snadný terč přímo na hlavní dopravní trase, jiní zůstávali, ale přesouvali svůj život do sklepů.

Středa, 25. dubna. Na tento den budeme dlouho vzpomínat. Naši osvoboditelé zjistili, že v obci je mnoho německého vojska, výzbroje, děl a pancérů. Hloubkoví letci podnikli útok a stříleli z palubních zbraní všude tam, kde mohli být Němci ukryti. Stříleli i na nákladní vlak, projíždějící místním nádražím a vezoucím těžké třaskaviny a různou municí. Naštěstí pro všechny občany nezasáhli žádný vagon.

Přiletěla i bombardovací letadla a shodila na obec několik pum. Někteří občané opustili nerozvázně sklepy a to se jim stalo osudným. V domě č. 108 přišel o život: Luděk Štefl, 18letý, 36letý Rudolf Svoboda a 58letá Marie Hrušková. V domě č. 32

byla zabitá 60letá Marie Petlachová. Všichni byli pohřbeni u svých domovů, mnozí bez rakve, protože fronta se blížila.

Dnes nám může připadat bláznivý a nebezpečný nápad schovávat se pod mostkem pod železniční tratí, která mohla být vcelku očekávaným cílem bombardování. Ale i tam se naši občané v zoufalství uchýlovali. Měli ale štěstí, mostek zůstal nedotčený; to nově postavený „velký“ most nad tratí u nádraží skutečně Němci do vzduchu vyhodili. Ke své smůle však i spolu se svým vlastním prchajícím zadním vojem:

9. květen. Po celé šíři silnice ustupují Němci. Tanky, děla, koně, vozy, vojsko, vše ve spleti ujíždí ke Kuřimi.

Po noci, v níž jsme téměř vůbec nespali, ozvaly se v 5.45 hod dva veliké, mocné výbuchy, až se křídlice z domů sypaly. To Němci vyhodili do povětří nový most u nádraží. Hned do toho slyšeti rány pancéřů. Již rozeznáváme ruské salvy, poslední Němci prchají před postupujícími Rumuny a Rusy. Nemají ani čas oznámit zadním vojákům, že u domu Brýdlova u nádraží položili na cestu miny proti postupujícím Rusům. Někteří z Němců šlápl při útěku na minu a následky byly hrozné. Šest jich zůstalo ležet mrtvých a jiní byli na kusy roztrháni.

Část roztrhaného těla německého vojáka se našla až na střeše domu 80 m vzdáleného od místa výbuchu. Ovšem ne všechny nástrahy, které Němci chystali na postupující osvoboditele, si takto drasticky vychutnali sami – pamětníci si ještě dnes vzpomenu na pomníček „U Rumunka“ v lese za Horkou, „nad Lancouchovým“.

Po celé obci, v polích i zahradách – všude plno vojska. To bratrská armáda vojenská – rumunská –, bojující společně s hrdinnou Rudou armádou, pronásleduje Němce. Vítáme je a voláme jim v ústrety: „Nazdar!“ Oni však mají pilno. Hledají „Germánce“ a střílí do vzduchu ze samopalů. I Češi jsou mezi nimi. V obci našli schovaného mladičkého německého vojáka. Za to, že měl u sebe zbraň, byl odveden k nádraží a tam, kde Němci nastražili miny pro ruskou armádu, zastřelen. Zatímco část rumunského vojska obsadila celou vesnici, ostatní se rychle rozvinují po polích k lesům. Mezi lesy „Horkou“ a „Veverím“ narazili na minové pole. Osmahlý voják šlápl na jednu z těchto zákeřných zbraní a byl usmrcen. Němci, aby nebyli obklíčeni, umístili tam při odchodu z naší obce miny. Osvoboditelská armáda však proniká dále přes okolní kopce ke Kuřimi. A za nimi jdou další a další. Hoši osmahlí, skoro až černí, oči jim jen svítí.

Památku padlého rumunského vojáka naši občané důstojně uctívali u jeho hrobu přímo na místě neštěstí, jak je vidět i z dobových snímků. Dnes již pomníček neexistuje, ostatky byly později převezeny na Ústřední hřbitov v Brně. Naopak hrob německých vojáků se u nás stále ještě nachází, i když jeho místo známe jen přibližně. Protože zůstal neoznačený a s největší pravděpodobností se dnes nachází na soukromém pozemku jedné z chat nad lomem, nebyl nikdy nalezen. Kromě obětí výbuchu a zastřeleného německého zajatce do něj byla uložena i těla popravených chycených dezertérů.

Ti se na samém konci války pokoušeli uprchnout z ustupující armády, německé polní četnictvo je však pochytilo a čtyři ubožáky pro výstrahu oběsilo na stromech uprostřed naší obce, s potupnými cedulkami na krku.

Pomník českým válečným obětem z řad místních obyvatel u nás naproti obecnímu úřadu stále máme (i když už ne v původní podobě). Kromě jmen těch, kteří nepřežili nálety v České, si na něm můžeme přečíst i jméno Otto Brídla, který ve 38 letech zahynul při bombardování Brna, a také dvou židovských obětí vyhlazovacích koncentračních táborů – paní Josefy Růžičkové a Ondřeje Bergera. Ty nám připomínají i „zakopávací“ cihličky (stolpersteiny) na chodníku před pomníkem.

*Rok 1946: Sokolové drží čestnou stráž u hrobu rumunského vojína. Na hrobě byl tento nápis: **Neznali jsme Tě, bratře, ale vzpomínka nám je drahá. Zde spí rumunský voják-hrdina EAOU NECUN, který padl v květnu 1945 v boji proti Němcům.***

Obec Česká připravuje při příležitosti 100. výročí ukončení 1. světové války vzpomínkovou slavnost na den 22. září 2018. Pietní akt proběhne u pomníku padlých a program bude pokračovat v obecní sokolovně, kde se můžeme těšit na výstavu dobových fotografií a vystoupení Vojenského uměleckého souboru Ondráš. K této akci chystáme i publikaci o osudech obyvatel České za 1. světové války. Pokud byste chtěli přispět vzpomínkami, fotografiemi či jinými dokumenty, obraťte se prosím na OÚ nebo přímo na mě.

Daniela Hrušková
tel. 605 121 428, hruuskadada@seznam.cz

Rudoarmějci spolu s místními v osvobozené České

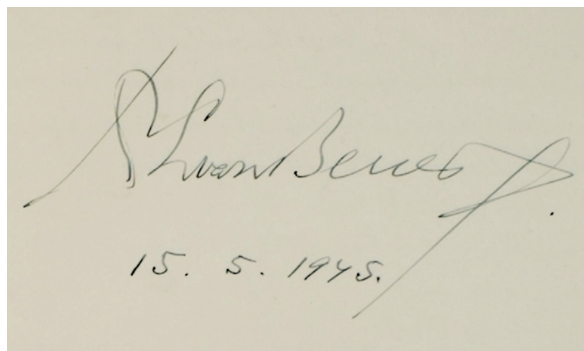
Růženka vítá pana prezidenta s chotí

K euforickým událostem prvních dní po konci války patřil zajisté i průjezd prezidenta Edvarda Beneše s chotí naší obcí 15. května 1945. Kromě špalíru krojovaných děvčat, sokolů a množství rozjásaných obyvatel z České i okolí pana prezidenta osobně uvítal i předseda Národního výboru Ladislav Miluška a kronikář Antonín Doležal, který ho požádal o podpis do pamětní knihy. Kytíčku květů podala paní Haně maličká Růženka Boleslavová spolu s Milanem Bartošem.

Předseda Miluška pravil, že Růženka je dcerou otce, který se po 5letém věznění v koncentračních táborech ještě nevrátil. Pi Hana poznamenala malou Růženku křížkem na čelo. Byla tak dojata, že jí slza skanula přímo na podpis p. prezidenta, když podával knihu kronikáři.

Nutno dodat, že Růženka se tatínka šťastně dočkala. A již 28. 5. 1945, když pořádal Národní výbor oslavu narozenin p. prezidenta v hostinci u Baumannů, tu mimo jiné o životě v koncentračních táborech promluvil právě Ing. Oldřich Boleslav.

(kurzíva = citace z kroniky)

Vlevo: podpis prezidenta Beneše v obecní kronice

Nevybuchlá munice

Kdo by si nepamatoval scénu z filmu *Obecná škola*, kdy docela obyčejný „tatínek Svěrák“ bez problémů zneškodní nalezenou pancéřovou pěst, zatímco bezradný „hrdinný učitel Tříška“ hledí rychle vycouvat, jakoby zbraň nikdy v životě nedržel v ruce. Při pročitání naší kroniky se mi docela živě vybavila, vždyť takového „obyčejného hrdinu“ jsme tu měli také, no posuďte sami:

Po obci a zahradách leží dosud sta granátů, min, pancéřových pěstí, pušek a jiných zbraní. Okna jsou vytlučena téměř ve všech domech. Obec byla vydrancována, sklepy, komory a spíše vykradeny. Odstranění těchto škod je hlavní starostí Revolučního národního výboru. Emil Maňásek sám zneškodnil nebo za pomoci pyrotechnika z Brna odstranil z polí, zahrad, silničních příkopů a okrajů lesů:

85 pancéřových pěstí

200 ručních granátů

36 min

5 nevybuchlých pum

3 bedny rozbušek

100 nábojů do minometů

30 děl. granátů

2 bedny dynamitu

1 bednu fosforových tyčinek

Statečný voják a odbojář Jan Smisitel

Ovšem pokud bychom hledali mezi našimi rodáky skutečného vlastence vojáka-hrdinu, pak nás pátrání patrně zavede k legionáři z Ruska a aktivnímu účastníku druhého odboje, prvorepublikovému důstojníku mjr. Janu Smisitelovi (později povýšen až na plukovníka). Už jeho anabáze v první světové válce byla obdivuhodná, o čemž svědčí i řád sv. Anny 3. stupně, který mu byl za statečné vedení boje udělen. Po návratu z legií Jan Smisitel u vojska zůstal, a tak ho osud zavál na různá místa vlasti. Ale do své rodné vsi se stále vracel, jak jsme si mohli všimnout na fotografiích z oslavy 150. výročí založení České (1935). Tehdy promlouval k slavnostnímu shromáždění u Lípy svobody, kterou jsme si připomínali v jednom z minulých čísel.

V době okupace se nacházel v městečku Český Brod mezi Kolínem a Prahou, kde od r. 1940 působil v ilegálním Národním výboru, až do svého zatčení v r. 1943. Byl vězněn na Pankráci, vyslýchán gestapáky v Pečkově paláci (ztratil sluch v jednom uchu, když mu rozmlátili bubínek) a odeslán k soudu do Německa pro velezradu. Ještě, než k němu došlo, se jeho zdraví tak prudce zhoršilo, že na návrh jednoho starého vězeňského lékaře byl poslán domů „na umřítí“. Rozvinula se u něj v plné síle TBC,

kvůli které měl již dříve odoperovaných 7 žeber, chrtil krev, vážil 49 kg. Němci ho s opovržením po 11 měsících krutého věznění propustili, naznali, že tato troska už škodit nebude.

Jak se ale zmýlili! Po návratu domů se Jan Smisitel téměř zázračně oklepal a ač ani domácí lékaři nevěřili, že vydrží déle než 6 – 8 týdnů, začal se zotavovat. A přes přísný zákaz se neváhal vzápětí zapojit do nové odbojové skupiny. S tou coby vojenský velitel prožíval i povstání českého lidu 5. května 1945. Nahlédněme do jeho zprávy uložené ve Vojenském historickém archivu:

Revoluce jsem se účastnil od časných hodin 5. května. V krátké době jsem provedl organizaci dobrovolců v městě i na okrese, koordinoval jejich činnost a soustředil postupně do 7 středisek. Jednotlivé oddíly bojovaly v lesích černokosteckých, úvalských a jinde. Stavěly barikády a znemožňovaly pohyb kolon německých, hlavně tanků k Praze. Byly doplňovány z Brodu zbraněmi a všemožně jinak. Jednotky jsem postupně doplňoval, až jsem vytvořil regulérní prapor a přihlásil jej do svazku gen. „Alex“ (krycí jméno pro gen. Františka Slunečka. Měl na starosti mimopražské oblasti a koordinoval jejich činnost s Pražským povstáním, které řídil gen. Kutlvašr. Oba též legionáři z Ruska). Provedl jsem mobilisaci a prapor, jako I/48, předal do svazku p. pl. 48 s celou kořistí, pokud jsem ji nedal 15. divisi. Bylo hlavně dosaženo: záchrana liblické vysílačky (strategicky významný vysílač, pokrýval rozhlasovým vysíláním i Prahu) a to nejen bdělostí a ochranou ozbrojených jednotek, ale hlavně mou osobní intervencí u velitele (obrista) německé posádky; zachráněna celá obec od zkázy, která jí hrozila vyhozením cihelny do vzduchu Němci, kteří měli v ní uloženo několik vlaků výbušnin a střeliva všeho druhu. To jsem zachránil ozbrojenou jednotkou a rovněž osobní intervencí u jejího velitele; zachránil jsem více než 60 osob chycených se zbraní nad vysílačkou (15 osob bylo v boji zastřeleno) v době stanného práva. Opět osobní intervencí, riskuje prozrazení, že totiž něm. velitel mohl již zjistit, že jsem velitelem všech jednotek. Zachránil jsem i jiné osoby, zatčené pro urážku Němců (syna odb. učitele a pod.).

Tato činnost není ovšem shora uvedeným vyčerpána. Touto organizací jsem zachránil a pro vojenskou a poštovní správu uchránil materiál všeho druhu v hodnotě několika milionů korun a odevzdal jsem jej 15. divisi do Kolína.

Okresní národní výbor vystavil 16. 6. 1945 majoru Smisitelovi s povděkem dobrozdání:

...Ve shora uvedené funkci projevili mjr. Smisitel nevšední a neobyčejnou horlivost nasazením všech sil a svojí velitelskou schopností zachránil mnoho životů, které by byly odstřeleny ustupující německou armádou. Zajistil veškerý válečný materiál po Němcích v neobyčejném množství jako střeliva, zbraní, telegrafního a spojovacího materiálu, vozidel všeho druhu, oděvů, leteckého materiálu atd.

Okresní národní výbor v Českém Brodě vyslovuje mjr. Janu Smisitelovi jako hlavnímu vojenskému vedoucímu okresu za tyto nevšední služby jak pro okres, tak pro československou armádu co nejvřelejší poděkování a přeje mu do dalšího života mnoho zdaru.

Přes všechny tyto zásluhy byla jeho činnost později zpochybňována (ostatně stejně jako obou hlavních generálů ve vedení povstání), proti čemuž se Jan Smisitel poměrně emotivně bránil. Měl za to, že za vším stojí lidská závist. Snad netušil, že svým rozumným a statečným postojem poněkud narušil mocenské zájmy osvoboditelů, aureolu hrdinné Rudé armády, která jediná měla dominovat při osvobození Prahy. Vždyť ani naši letci v britském letectvu neměli šanci Praze letět na pomoc pod pohrůžkou sestřelení britskými stíhačkami, neb se na tom vítězné mocnosti dohodly. Do zákulisí nahlížíme s odstupem desítek let, a to beztak nedopátráme všechno. Naše pozice malého státu nebyla nikdy jednoduchá a hrdí vlastenci to u nás nikdy neměli lehké. Plukovník Jan Smisitel snad novému poválečnému zřízení věřil, možná je jen akceptoval jako nevyhnutelný fakt, nevím. Z armády byl propuštěn ze zdravotních důvodů a ještě téhož roku (1951) ve věku 55 let umírá.

POUTNÍ CESTA

Česká – Lelekovice – Vranov

Projekt na oživení staré poutní cesty úspěšně pokračuje!

První setkání tvůrců Sedmiradostné cesty Panny Marie s veřejností se uskutečnilo již 15. 2. 2018 v novém společenském sále nad obchodem v Lelekovicích. Nepřilíší velký sál byl návštěvníky brzy zaplněný, což jen potvrzuje vstřícný zájem obyvatel našich obcí o tento projekt. Šlo poznat, že se na ně přeneslo nadšení Pavla Jordana, a zvláště pak byli osloveni vystavenými malbami Milivoje Husáka, které budou zdobit jednotlivé kapličky. Oba autoři pohovořili o své vlastní inspiraci i práci, která se jim zatím na projektu podařila vykonat.

Tak jsme se dozvěděli, že samotný nápad se zrodil na jiném inspirativním místě, v Neratově v Orlických horách, které se stalo manželům Jordanovým srdeční záležitostí. Pavel Jordan se vyznal ze své dlouhodobé touhy chránit krajinu, zanechávat v ní nějakou přívětivou stopu, obnovovat místa, která kdysi něco znamenala a která i dnes můžou návštěvníky svou krásou a pozitivním naladěním oslovit.

Milivoj Husák pak podkryl svůj přístup ke ztvárnění zadaného tématu – rozhodovala nejen mnohasetletá tradice, ale i množství postav, které se k jednotlivým výjevům ze života Panny Marie vážou – zcela prakticky kvůli omezenému pro-

storu. Někdy si pomohl symboly (seslání Ducha), jindy mu byla inspirací starobylá ikona. Tvar kapliček volil co nejprostší, navíc tak, že lehce připomíná průčelí samotného vranovského chrámu. Výsledek je každopádně velice povedený, o čemž svědčí i zájem donátorů o zafinancování jednotlivých kapliček. Dá se říct, že byly doslova bleskově rozebrány, což je obdivuhodné i sympatické.

Starosta hostitelských Lelekovic pan Diviš pak promluvil za Sdružení obcí Ponávka o připravovaném turisticko-rekreačním zázemí (lavičky, vyhlídka s přístřeškem), o jehož vybudování budou zúčastněné obce do budoucna usilovat. To se sice do letošního jarního **Dne Ponávky** už nestihne, přesto si ale budeme moci trasu poutní cesty společně projít a alespoň si prohlédnout informativní tabule, které se zatím podařilo osadit. **Uskuteční se 19. 5. a srdečně vás na něj zveme!**

Pavel Jordan pak promítl aktuální fotografie míst vytipovaných pro jednotlivá zastavení. Při jednom z nich bude zbudovaná i studánka. Prohlédnout si je můžete na webových stránkách **sedmiradostnacesta.com**, kde jsou všechny novinky pružně zveřejňovány a kde je možno nahlédnout i do transparentního účtu. Upozornil také na článek pana Saula o historii poutní cesty na Vranov. Zvláště pak vyzval všechny pamětníky, **aby se podělili o své vzpomínky a zážitky spojené s touto poutní stezkou.**

V závěru ještě krátce promluvil o „byrokratickém“ pozadí a důvodech, proč se nakonec rozhodl vzít budování poutní cesty na svou zodpovědnost jako soukromá osoba. Ubezpečil posluchače, že ač bude prozatím veden jako jediný vlastník, kapličky se rozhodně z lesa odnést nechystá. Navíc na každé bude z druhé strany malá tabulka se jmény donátorů. Kromě té budou zezadu opatřeny kódem pro chytrá mobilní zařízení, díky kterému se budou moci poutníci zaposлуchat do informativního výkladu přímo na místě.

Zdá se, že se tedy máme opravdu na co těšit. Kdo je zvědavý, v jaké fázi se cesta nyní nachází, má nejlepší příležitost prohlédnout si ji osobně při Dni Ponávky, nezapomeňte! Něco napoví i aktuální fotografie „z místa činu“.

Důležitá oznámení

Oprašujeme starší návod, jak si nechat zdarma zasílat informativní SMS zprávy v krizových situacích. Připomínáme, že tato praktická služba se týká i dalších „nekrizových“ oznámení o dění v obci!

Informace v krizových situacích pomocí SMS zpráv

Vážení spoluobčané,

Obecní úřad ve spolupráci s Jihomoravským krajem pro Vás připravil nový způsob informování v krizových situacích pomocí moderního komunikačního kanálu – posílání SMS zpráv na Vaš mobilní telefon. Nepůjde ale vždy jen o krizové situace, SMS zprávy Vám budou přinášet i řadu dalších potřebných informací z běžného života naší obce.

Pokud máte zájem dostávat informace např. o hrozcích povětrnostních vlivech (vichřice, přívalemé deště, povodně, atd.), havarijních stavech v dodávkách elektrické energie, plynu, vody, o plánovaných přerušeních jejich dodávek, ale i řadu dalších důležitých informací, napište, prosím, SMS zprávu ve tvaru:

JMK mezera CESKA mezera INFORMACE mezera ANO mezera PRIJMENI mezera JMENO hvězdička ULICE hvězdička CÍSLA ORIENTACNÍ

(text SMS můžete psát jak velkými, tak i malými písmeny, vše ale pište bez diakritiky). Příklad SMS zprávy:

JMK CESKA informace ano novak stepan*krizikova*20

Tuto zprávu odešlete z Vašeho mobilního telefonu na číslo 900 77 03. Cena této odeslané SMS zprávy je 3,- Kč (vč. DPH). Ihned obdržíte zpětnou SMS zprávu potvrzující, že jste do seznamu odběratelů informací zařazeni.

Zasláním SMS zprávy dáváte současně souhlas k tomu, aby Vám byly zasílány informace i od dalších subjektů zapojených do integrovaného záchranného systému, případně dalších subjektů jako např. elektrárenské, plynárenské, vodárenské společnosti.

Posílání SMS zpráv je pro Vás zcela dobrovolné, proto budete-li chtít kdykoliv ukončit odběr informací, pošlete, prosím, na číslo 900 77 03 SMS ve tvaru:

JMK mezera CESKA mezera INFORMACE mezera NE

Ihned obdržíte zpětnou SMS zprávu potvrzující, že jste ze seznamu odběratelů informací vyřazeni.

Chcete-li zjistit, jaký je stav Vašeho přihlášení k odběru informací, pošlete na číslo 900 77 03 SMS zprávu ve tvaru:

JMK mezera CESKA mezera INFORMACE mezera STAV

Informace, které Vám budeme zasílat, jsou pro Vás bezplatné. Vy zaplatíte jen zaslání přihlašovací či odhlašovací SMS zprávy za 3,- Kč (vč. DPH).

Plánované akce

19. 5. 2018	Den Ponávky	sraz 9.07 hod. Lelekovice náměstí
10. 6. 2018	Dětský den	registrace 15.00–16.00 hod. u zadní brány Kovolitu

**Sběr železného odpadu v obci Česká proběhne
v sobotu 23. 6. 2018
v době od 8.00 – 10.00 hod. u Obecního úřadu Česká.**

POZVÁNKA NA 19. DEN PONÁVKY - 19. KVĚTNA 2018

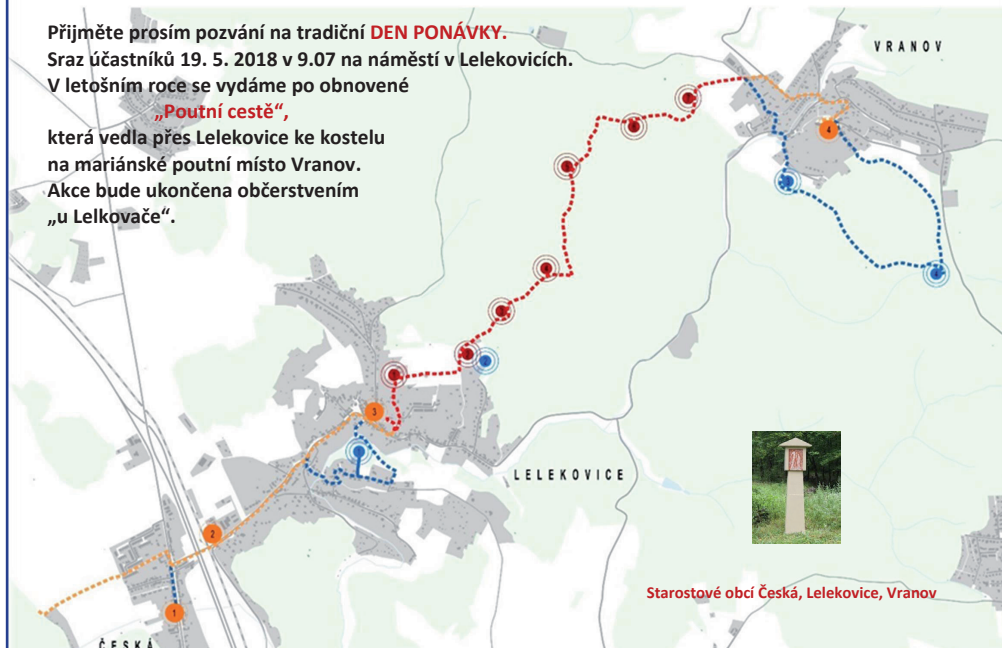
Přijměte prosím pozvání na tradiční **DEN PONÁVKY**.
Sraz účastníků 19. 5. 2018 v 9.07 na náměstí v Lelekovicích.

V letošním roce se vydáme po obnovené

„**Poutní cestě**“,

kteřá vedla přes Lelekovice ke kostelu
na mariánské poutní místo Vranov.

Akce bude ukončena občerstvením
„u Lelkovače“.

Starostové obcí Česká, Lelekovice, Vranov

**NOVÁ LÉKÁRNA
V LELEKOVICÍCH**

V pátek 13. 4. 2018 byla otevřena nová výdejna léků
v Lelekovicích v nástavbě nad obchodem naproti
základní škole.

Provozní doba:

PO 7:30-12:30	13:00-17:00
ÚT 7:30-12:30	13:00-15:00
ST 7:30-12:30	13:00-17:00
ČT 7:30-12:30	13:00-15:00
PÁ 7:30-12:30	

Pošta Partner

**V Ivanovicích na Mácově ulici č. 3
byla otevřena nová pobočka
České pošty.**

Otevírací doba:

Po 8.00 – 17.00
Út 8.00 – 15.30
St 8.00 – 18.30
Čt 8.00 – 15.00
Pá 8.00 – 14.00

Obec Česká a TJ Sokol Česká
zve všechny děti i dospělé na tradiční

DĚTSKÝ DEN & VZHŮRU NA PALUBU 10.6.2018

REGISTRACE NÁMOŘNÍKŮ: **15 - 16** HOD.

LODĚ VYPLOUVAJÍ U ZADNÍ BRÁNY KOVOLITU !!!

PROGRAM BĚHEM PLAVBY: soutěže

na konci plavby poklad
skákací loď
bublinky
občerstvení

VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ

Ohlédnutí za uplynulými akcemi

Maškarní bál pro děti

Pálení čarodějnic

Sport

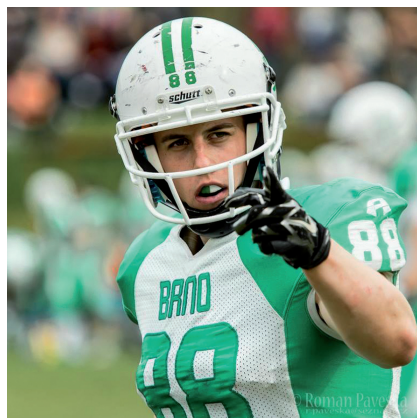
**!!Gratulujeme Kometě Brno!!
a především
našemu spoluobčanu
Tomáši Vincourovi
k zisku Masarykova poháru
a rekordního 13. titulu
mistra hokejové extraligy!**

*Tomáš se raduje po vstřelení gólu
ve 3. finálovém zápase*

Pavel Jordan – sportovní talent z České

Pavle, na tvé sportovní kariéře mě nejvíc zaujalo to, jakým vcelku neobvyklým sportům se věnuješ. Ale vezměme to od začátku: jako odchovanec základky na Horáckého nám. jsi jako mnoho dalších vyzkoušel zápas, taky jsi dělal atletiku. Myslíš, že americký fotbal byl pak takovým přirozeným vyústěním? Jak ses k němu vlastně dostal a co tě na něm nadchlo?

Přirozeným vyústěním bych to asi nenazval. Jak už bylo řečeno, věnoval jsem se atletice a pak zápasu. Oba tyto sporty jsou krásné a postupem času docela lituji, že jsem u nich nevydr-

žel. Od začátku jsem se ale potýkal s problémem, kterým byl stres. Jak v atletice, tak v zápasu jsem vždy byl na oválu nebo žíněnce sám a všechno bylo na mně. Proto jsem se rozhodl vyzkoušet kolektivní sport. Nabízela se zde velická škála sportů, které bych mohl zkusit, ale nějak mě moc neoslovily. Pak jsem ale v šalině viděl letáček na nábor do týmu Amerického fotbalu. Sice jsem vůbec nevěděl, o co jde, ale zkusil jsem to a bylo z toho krásně prožitých 6 let.

Na mě působí americký fotbal jako taková hromadná rvačka, u které se navíc dávají góly, každopádně je to akční podívaná a nedivím se, že minimálně v Americe je tak divácky oblíbená. Co u nás, stoupá nějak popularita tohoto sportu?

Popularita fotbalu rozhodně stoupá a dostává se do povědomí lidí. Bohužel se nemůže ještě rovnat evropským, natož světovým žebříčkům, ale je na dobré cestě.

Je to ale asi i hodně tvrdý sport, čemuž odpovídá i výbava. Přes všechny ty chrániče, nebýváte občas po zápase dost potlučení? Smí vůbec hrát americký fotbal i děvka?

Nebudu lhát, že to není tvrdý sport. Nějaké to zranění je celkem na denním pořádku, ale není to nic hrozného, většinou jde o obraženiny. Někdy se bohužel trhají i vazy. Pro děti je zde takzvaný Flag Fotbal, což je vlastně bezkontaktní verze klasického Tackle Fotbalu. Jde o to, že děti mají kolem pasu praporečky a skládka protihráče probíhá stržením tohoto praporku.

Na stránkách brněnských Alligators si můžeme dohledat, že jsi byl pro tým dost platným hráčem a získal jsi i řadu ocenění. Pochlub se trochu, kterého úspěchu si nejvíce vážíš? Můžeš nám nějak jednoduše popsat, na jaké pozici jsi hrál?

Vlastně od začátku jsem hrál na pozici Wide Receiver, kde bylo mým úkolem zachytávat vzdušné přihrávky od našeho rozehrávače. A pokud to šlo, tak skórovat. Ocenění, kterých si nejvíce vážím, jsou bezpochyby ceny za neužitečnějšího hráče sezony, které jsem získal v roce 2014 a 2016.

Docela překvapí, že při tak úspěšné rozjeté fotbalové kariéře jsi najednou přestoupal na úplně odlišný sport. Jak ses k bobům prosím tě dostal?

Ke sportu, jako je americký fotbal, nutně patří i dřina v posilovně a kondiční pří-

prava. A právě v posilovně jsem se setkal s jedním atletem od bobů. Chvilí jsme se bavili a nabídl mi, jestli to nechci zkusit. Slovo dalo slovo a už jsem jel na jejich první trénink.

Odhaduji, že při jízdě na bobu bude asi nejdůležitější technické zvládnutí jízdy, což se asi jinak než samotným ježděním natrénovat nedá. Kde je u nás bobová dráha, jak trénujete?

Technické zvládnutí jízdy je asi třetina celkového úspěchu. Důležitý je i start a potom materiál, ve kterém jedeme. Tady v České republice nemáme ještě úplně ideální podmínky, za ledem jezdíme do zahraničí, nejčastěji do Německa, kde je zázemí lepší. Pořád zde ale můžeme trénovat starty a seskakování posádky, což je také velmi důležitá část celkového úspěchu.

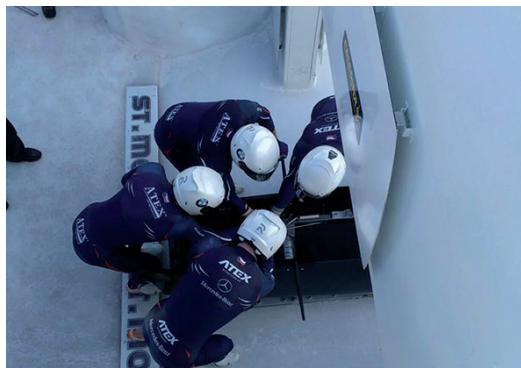
Jaký je to pocit, řídit se 130km rychlostí ledovým korytem, stíhá člověk vůbec o něčem uvažovat, nebo jedná spíš intuitivně? Jaké předpoklady musí takový bobista mít?

Je to veliký zážitek, který se dost špatně popisuje, a je to úplně jiné, než si většina lidí představuje. Velká rychlost není až takový problém, horší je to s přetížením, které v zatáčkách dosahuje až 6G, a to vás už pořádně přimáčkne :)

Intuitivně rozhodně nejednáme, všechno se driluje do nejmenších detailů a piloti musí znát důkladně celou dráhu. Intuitivně se reaguje, jen když se něco pokazí.

Uvažuješ, že se ještě někdy vrátíš k fotbalu, nebo jsou pro tebe boby „láska na první pohled“?

To teď nedokážu říct. Zatím si boby moc užívám a nedokážu říct, co bude dál. K fotbalu se už asi nevrátím, ale kdo ví :)

Zpravodaj obce Česká. Ev. č. MK ČR E 21297. Neprodejné! Vydává OÚ Česká nákladem 440 výtisků. Přípomínky a podněty zasílejte na e-mail hruksadada@seznam.cz nebo doručte na OÚ Česká. Redakční úpravy vyhrazeny.

Uzávěrka dalšího čísla: 15. června 2018